

РЕШЕНИЕ

№ 4619

гр. София, 06.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 22.06.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **3233** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр. чл.40 от Закона достъп до обществена информация /ЗДОИ/.

Предмет на съдебен контрол е изричния отказ на Началник на отдел СДВРП в ГДИН, обективиран в Уведомително писмо с рег. №3776/30.03.2022 г. по описа на ГДИН да се произнесе по заявлението за достъп до обществена информация с вх. №М-253/07.03.2022 г, оспорен от заявителя л.св. С. Н. Н., понастоящем в Затвора – С.. В жалбата, в допълнение към жалбата от 08.04.2022 г., в молба от 09.06.2022 г. и в писмена защита са изложени подробни доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, които се поддържат и в съдебно заседание от оспорващия и процесуалния му представител адв. С. И. от САК. Иска се отмяната му и изпращане на преписката на административния орган за ново произнасяне в определен от съда срок. Претендира се присъждането на разноски.

Ответникът – Началник на отдел „Социални дейности и възпитателна работа с правонарушителите“ в ГДИН чрез юрисконсулт Н. Д., в представен писмен отговор оспорва жалбата с доводи за нейната неоснователност. Твърди, че доколкото С. Н. е лишен от свобода, при което по отношение на него е приложим ЗИНЗС, в който обаче не е предвиден ред за достъп до информация, това на практика изключва приложението на ЗДОИ. Предвид това се иска жалбата да бъде отхвърлена, като се просъдят разноски за юрисконсултско възнаграждение.

По делото са събрани писмени доказателства. Приложено е заверено копие от

образуваната административна преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

На 07.03.2022 г. л.св. С. Н. Н., понастоящем в Затвора – С. е изпратил заявление за достъп до обществена информация до Главния директор на ГД „Изпълнение на наказанията“, с което е поискал да получи информация на хартиен носител под формата на официален документ, в който да бъде посочено през 1998 г. на колко лишени от свобода, които са били осъдени на „смърт чрез разстрел“ са били променени присъдите в „доживотен затвор без право на замяна“, а през периода от 1999 г. до 2021 г., за всяка година поотделно, колко лишени от свобода, осъдени на „доживотен затвор без право на замяна“ е имало. Заявлението е регистрирано с вх. №М-253/07.03.2022 г. На 30.03.2022 г. е изготвено Уведомително писмо с рег. №3776/30.03.2022 г., с което л.св. С. Н. Н. се е запознал на 31.03.2022 г. В същото е посочено, че искането не може да бъде удовлетворено, тъй като по описаните в заявлението критерии в ГДИН не се извършва статистическа дейност. Уведомителното писмо е подписано от Началник на отдел СДВРП, съгласно Заповед №Л-1070/27.02.2020 г.

За установяване компетентността на издателя на оспореното писмо е представена Заповед №Л-1070/27.02.2020 г. на Гл. директор на ГДИН. Видно от съдържанието ѝ в т.3 от същата на комисар Ю. Р. Ш. – Началник на отдел СДВРП в ГДИН, е възложено да подписва изходящата кореспонденция, създадена при обработването и приключването на служебните преписки, образувани по молби, жалби, сигнали и други от лишени от свобода, служители и граждани и контролира дейността до приключване на преписките, свързани с посочената кореспонденция.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Жалбата срещу изричния отказ на Началник на отдел СДВРП в ГДИН, обективиран в Уведомително писмо с рег. №3776/30.03.2022 г. по описа на ГДИН е процесуално ДОПУСТИМА. Макар че е във формата на писмо, същото съдържа изрично изявление, че заявлението не може да бъде удовлетворено. Следователно налице е отказ да бъде предоставен достъп до исканата обществена информация, подлежащ на съдебен контрол съгласно разпоредбата на чл.40, ал.1 ЗДОИ. Същата е подадена от активно легитимирано лице, подало заявлението за достъп до обществена информация. С уведомителното писмо заявителят се е запознал на 31.03.2022 г., на която дата жалбата е изпратена до съда. Предвид това срокът по чл.149, ал.1 АПК е спазен.

Разгледана по същество, настоящият съдебен състав счита, че същата е и **ОСНОВАТЕЛНА**.

Съгласно изричната разпоредба на чл.168, ал.1 АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен, въз основа на представените от страните доказателства, да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл.146 АПК, като съгласно ал.2 на същия член съдът обявява нищожността на акта, дори да липсва искане за това.

Задължените субекти да предоставят обществена информация са посочени в чл.3 ЗДОИ и това са държавните органи, техните териториални звена и органите на местното самоуправление в Република България. ЗДОИ се прилага и за достъп до

обществена информация, която се създава и съхранява от публичноправни субекти, различни от тези по ал.1, включително публичноправните организации по смисъла на §1, т.4 ДР на ЗДОИ. Безспорно ГДИН е задължен субект по смисъла на чл.3, ал.1 ЗДОИ. С оглед постъпилото заявление за достъп до обществена информация, за същия е възникнало задължението по чл.28, ал.1 ЗДОИ да го разгледа във възможно най-кратък срок, но не по-късно от 14 дни след датата на регистриране. Според ал.2 на същия текст в този срок органът или изрично определено от него лице вземат решение за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация и уведомяват писмено заявителя за своето решение. В настоящия случай изрично решение не е взето, но съдът прие, че доколкото отправеното до заявителя писмо съдържа изрично изявление, че заявлението му не може да бъде удовлетворено, то е налице отказ да бъде предоставена исканата обществена информация, обективиран именно в това писмо. Този отказ съдът приема, че е издаден от некомпетентен орган – Началник на отдел „Социални дейности и възпитателна работа с правонарушителите“ в ГДИН. Това е така, тъй като от представената за доказване компетентността му Заповед №Л-1070/27.02.2020 г. на Гл. директор на ГДИН не може да се направи извод, че същият е оправомощен съгласно разпоредбата на чл.28, ал.2 ЗДОИ да се произнася по подадени заявления по ЗДОИ. Тази разпоредба изисква решението за предоставяне или за отказ от предоставяне на достъп до исканата обществена информация да е взето от изрично определено от задължения субект лице. А в случая на издателя на писмото е възложено да подписва посочената в заповедта изходяща кореспонденция, като изрично оправомощаване да се произнася за подадени заявления по ЗДОИ липсва. Такова е необходимо, тъй като решенията по ЗДОИ са ИАА, за издаването на които подписалото ги лице следва да притежава компетентност по силата на закона или по силата на изрично оправомощаване. От съдържанието на оправомощителната заповед се стига до извода, че посоченото в нея лице би било компетентно да подпише писмо, с което заявителят се уведомява за изрично взето решение по ЗДОИ, каквото в случая не е налице. Предвид това и доколкото именно писмото, подписано от Началник на отдел СДВРП в ГДИН обективира отказ да се предостави исканата информация и представлява ИАА, за издаването на който Началник на отдел СДВРП в ГДИН не е изрично оправомощен, то същото се явява нищожен акт, издаден от некомпетентен орган. Това е достатъчно основание за отмяната му и изпращане на преписката за ново произнасяне от компетентия за това орган – Главния директор на ГДИН или изрично определено от него лице, на което с изрична заповед е възложено да се произнася по постъпили заявления по ЗДОИ, съгласно чл.28, ал.2 ЗДОИ.

При произнасянето си компетентният орган следва да вземе предвид, че с оглед характера на обществените отношения, които урежда приложимия материален закон /предмета и целта на закона/ и при изричната разпоредба на чл. 28, ал.2, чл. 34, чл.38 и чл.39 ЗДОИ за формата и съдържанието на акта, както и за връчването му, е налице императивна законова разпоредба, която изисква и задължава субектите по чл.3 от закона да се произнесат писмено по заявленията за предоставяне на достъп до обществена информация с решение. При произнасянето си следва да съобрази, че исканата с процесното заявление информация е обществена такава по смисъла на чл.2, ал.1 ЗДОИ – свързана е с обществения живот и ще даде възможност на заявителя да си състави собствено мнение за дейността на задължения субект. Съдебната практика, позовавайки се на определението за термина "информация" според

Българския тълковен речник, конкретизира понятието "обществена информация" като сведение или знание за някого или нещо, свързано с обществения живот в страната, респ. за дейността на задължените по чл.3 ЗДОИ субекти. Тази информация може да се съдържа в документи или други материални носители, създавани, получавани или съхранявани от задължените по ЗДОИ субекти. В този смисъл, съдът приема, че със заявление №М-253/07.03.2022 г. е поискана обществена информация съобразно разпоредбата на чл.2, ал.1 ЗДОИ, поради това че чрез исканата информация жалбоподателят би могъл да си състави собствено мнение относно дейността на задължения по закона субект по чл.3, ал.1 ЗДОИ. Според чл.9, ал.1 ЗДОИ обществената информация, създавана и съхранявана от органите и техните администрации, е официална и служебна - официална е информацията, която се съдържа в актовете на държавните органи и на органите на местното самоуправление при осъществяване на техните правомощия /чл.10/, а служебна е информацията, която се събира, създава и съхранява във връзка с официалната информация, както и по повод дейността на органите и на техните администрации /чл.11/. Достъпът до официална информация, която се съдържа в нормативни актове, и до друга официална информация в случаите, когато това е предвидено със закон или по решение на органа, който я е създал, се осигурява чрез обнародването им /чл.12, ал.1 и ал.2/, а достъпът до официална информация извън случаите по ал.1 и 2 е свободен и се осъществява по реда на този закон. Според чл.13 ЗДОИ достъпът до служебна обществена информация е свободен и се осъществява по реда на този закон, при спазване на ограниченията по ал.2 и отчитане на хипотезите по ал.4 – случаите на надделяващ обществен интерес.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на ответника, че доколкото С. Н. е лишен от свобода, при което по отношение на него е приложим ЗИНЗС, в който обаче не е предвиден ред за достъп до информация, това на практика изключва приложението на ЗДОИ. Съгласно чл.4, ал.1 от ЗДОИ всеки гражданин на Република България има право на достъп до обществена информация при условията и по реда, определени в този закон, освен ако в друг закон е предвиден специален ред за търсене, получаване и разпространяване на такава информация. Макар да е лишен от свобода, заявителят не е лишен от това право. Следователно същият е субект на правото на достъп до обществена информация.

Предвид изложеното съдът счита, че следва да бъде прогласена нищожността на оспорения административен акт - изричния отказ на Началник на отдел СДВРП в ГДИН, обективиран в Уведомително писмо с рег. №3776/30.03.2022 г. по описа на ГДИН, като на основание чл.173, ал.2 АПК преписката по Заявлението на л.св. С. Н. Н., понастоящем в Затвора – С., регистрирано с вх. №М-253/07.03.2022 г. на ГДИН за предоставяне на достъп до обществена информация следва да се изпрати за произнасяне на съответния компетентен орган – Главния директор на ГДИН или изрично определено с нарочен акт от него лице.

С оглед изхода на делото и на основание чл.143, ал.1 АПК на оспорващия се дължат разноски, които в конкретния случай са в доказан размер от 510 (петстотин и десет) лева, съставляващи заплатена държавна такса и платено в брой адвокатско възнаграждение по представения договор за правна защита и съдействие. Предвид това Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“, като ЮЛ, чийто орган е издал отменения акт, следва да бъде осъдена да заплати разноски в общ размер от 510 лева. Водим от гореизложеното и на основание чл.173, ал.2 АПК Административен съд –

София-град, Второ отделение, 52 състав

РЕШИ:

ОБЯВЯВА ЗА НИЩОЖЕН изричния отказ на Началник на отдел „Социални дейности и възпитателна работа с правонарушителите“ в ГДИН, обективиран в Уведомително писмо с рег. №3776/30.03.2022 г. по описа на ГДИН, да се произнесе по Заявление за достъп до обществена информация с вх. №М-253/07.03.2022 г., подадено от л.св. С. Н. Н., понастоящем в Затвора – С..

ИЗПРАЩА преписката на компетентния орган – Главния директор на ГДИН за произнасяне по Заявление за достъп до обществена информация вх. №М-253/07.03.2022 г., подадено от л.св. С. Н. Н. в 14-дневен срок от получаване на решението, съобразно дадените в мотивите на настоящето решение указания по тълкуването и прилагането на закона.

ОСЪЖДА Главна дирекция „Изпълнение на наказанията“ да заплати на л.св. С. Н. Н., понастоящем в Затвора – С. разноски по делото в размер на 510 (петстотин и десет) лева.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване на основание чл.40, ал.3 ЗДОИ.

СЪДИЯ: